

УДК 82-93

К61

Серія «Країна історій»

Видання опубліковано за домовленістю з Little, Brown and Company
New York, New York, USA. Усі права застережено.

Уперше опубліковано 2012 року під оригінальною назвою
«THE LAND OF STORIES: THE WISHING SPELL ("Book #1")»

Колфер Кріс

К61 Країна історій: Чари Бажання. Книга 1 / Кріс Колфер; пер. з англ.
А. О. Юрченко. — Харків: Вид-во «Ранок», 2020. — 448 с.: іл. —
(Серія «Країна історій»).

ISBN 978-617-09-4394-1

Коли бабуся подарувала близнюкам Коннеру та Алекс «Книгу історій» — сімейну реліквію, вони навіть і не уявляли, що вона забере їх до свого світу — світу, де всі казкові герої справжні. Де Золотоволоска у розшуку, Спляча Красуня шукає спосіб пробудити своє королівство від сну, а королева Попелюшка от-от народить дитинку!

Як би казковий світ не подобався Алекс, близнюки розуміють, що мають повернутись додому. Зробити це можна, лише зібравши всі інгредієнти для Чар Бажання. Однак часу в них обмаль, бо Лиха Королева також має заповітне бажання і вона їм не поступиться. Справдиться лише одне бажання. Але чиє?

УДК 82-93

Літературно-художнє видання

Серія «Країна історій»

Кріс Колфер

КРАЇНА ІСТОРІЙ: ЧАРИ БАЖАННЯ

Книга 1

для дітей середнього
та старшого шкільного віку

Провідна редакторка В. В. Міхно

Переклад з англійської А. О. Юрченко

Технічний редактор В. І. Труфен

З питань реалізації звертатися:

Харків, тел.: (057) 727-70-77;

e-mail: deti@ranok.com.ua

Ч846001У. Підписано до друку 20.09.2019.

Формат 84×108/32. Папір офсетний.

Гарнітура Академія. Друк офсетний.

Ум. друк. арк. 23,52.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кібальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.

Свідчення суб'єкта видавничої справи

ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145.

E-mail: office@ranok.com.ua

Тел./факс: (057) 719-58-67.

Надруковано у друкарні ТОВ «ТРИАДА-ПАК»

м. Харків, пров. Сімферопольський, 6.

Тел. +38(057)703-12-21

www.triada-pack.com, email: sale@triada.kharkov.ua

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

Cover © Hachette Book Group, Inc., 2012

Text © Christopher Colfer, 2012

Jacket and interior art copyright

© Brandon Dornan, 2012

Переклад © Юрченко А. О., 2020

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2020

Моїй бабусі, яка була моїм першим редактором
і дала мені найкращу пораду щодо письменництва,
яку я коли-небудь отримував: «Крістофере, я вва-
жаю, що спершу варто закінчити початкову школу,
перш ніж перейматися тим, що ти
письменник-невдаха».

ISBN 978-617-09-4394-1

«Одного дня ти станеш достатньо дорослим,
аби знову почати читати казки».

Клайв Стейплз Льюїс

Пролог

ВІЗИТ КОРОЛЕВИ

Підземелля було жалюгідним місцем. Світла було замало, вогонь мерехтів у смолоскипах, що висіли на камінних стінах. Брудна вода із рову, що оточував палац, просочувалася всередину й огидно тхнула. Чималі пацюки бігали одне за одним підлогою, шукаючи їжу. Це місце геть не пасувало королеві.

Було трохи за північ, панувала тиша. Лише іноді брязкав ланцюг. Дзвінке безгоміння в залах порушило

відлуння кроків — хтось спускався гвинтовими сходами до підземелля.

На сходах з'явилася дівчина, з голови до п'ят загорнута в довгу мантію смарагдового кольору. Вона обережно проминула ряд загратованих тюремних камер, зацікавивши в'язнів, які сиділи в них. Що далі вона йшла, то повільнішою ставала її хода, а серце дедалі дужче калатало.

В'язнів розташовували відповідно до їхніх злочинів. Углибині підземелля тримали злочинців, які вирізнялися найбільшою жорстокістю та були найбільш небезпечними. Відвідувачка прямувала до камери наприкінці коридору, де окремий кремезний вартовий охороняв в'язня, до якого виявляли особливу увагу.

Дівчина прийшла, аби поставити запитання. Це було просте запитання, однак щодня воно поглинало всі її думки і щоночі заважало заснути. Коли ж їй таки вдавалося на мить поринути в сон, воно єдине зринало маревом у її напівсвідомості.

Лише одна людина могла дати відповідь, якої так прагнула дівчина. Ця людина перебувала просто по той бік від тюремних ґратів.

— Я хочу побачитися з нею, — звернулася дівчина в мантії до охоронця.

— Нікому не дозволено з нею бачитися, — відповів вартовий, якого таке прохання майже потішило. — У мене суворий наказ від королівської родини.

Дівчина скинула відлогу, відкривши своє обличчя. Її шкіра була білою наче сніг, волосся чорним, наче вугілля, а очі зеленими, наче ліс. Усе королівство знало

про її красу, а історія про неї ширилася далеко за його межами.

— Ваша Величносте, будь ласка, даруйте мені! — перепросив приголомшений охоронець. Він швидко схилився в надмірно показовому поклоні. — Я не очікував, що прийде хтось із палацу.

— Не треба вибачень, — зауважила дівчина. — Але, будь ласка, не говори нікому про мій сьогоднішній візит сюди.

— Звісно, — відповів охоронець, киваючи на знак згоди.

Дівчина стала перед ґратами, очікуючи, коли вони піднімуться, однак охоронець на мить завагався.

— Ви впевнені, що хочете зайти туди, Ваша Величносте? — запитав він. — Ніхто не знає, на що вона здатна.

— Я мушу її побачити, — відповіла дівчина. — Будь-що-будь.

Охоронець почав повертати великий круглий важіль — і ґрати камери здійнялися. Дівчина глибоко вдихнула та продовжила свій шлях.

Вона пройшла довгим темним коридором, де раз по раз тюремні ґрати й огорожі піднімалися й опускали за нею, щойно вона проходила повз. Нарешті відвідувачка дісталася кінця коридору, здійнялися останні тюремні ґрати. Вона ступила до камери.

В'язнем була жінка. Вона сиділа на стільці посеред камери й дивилась у маленьке віконце.

Невільниця зачекала декілька хвилин, перш ніж звернути увагу на відвідувачку за своєю спиною. Тут ще

жодного разу не було візитерів, але жінка, навіть не озируючись, знала, хто завітав до неї: це могла бути лише одна людина.

— Вітаю, Білосніжко, — м'яко промовила ув'язнена.

— Вітаю, мачуха, — відповіла Білосніжка, її голос тремтів від хвилювання. — Сподіваюся, у вас усе гаразд.

І хоча Білосніжка безліч разів розмірковувала про те, що саме скаже під час візиту, зараз вона відчувала, що їй бракує слів.

— Я чула, що ти стала королевою, — зауважила мачуха.

— Це правда, — кивнула Білосніжка. — Я успадкувала трон, як того й хотів мій батько.

— Тож чим я зобов'язана такій честі? Ти прийшла подивитися, як я марнію? — запитала мачуха. У її голосі вчувалися ноти владності й могутності: колись навіть найсильніших чоловіків вони змушували тремтіти.

— Навпаки, — відповіла Білосніжка. — Я прийшла, аби зрозуміти.

— Зрозуміти що? — різко запитала мачуха.

— Чому... — Білосніжка завагалася. — Чому ти вчинила так, як вчинила.

На цім слові Білосніжка відчула, як з її пліч спала гора. Вона нарешті поставила те запитання, яке цвяхком сиділо в її думках. Півсправи було зроблено.

— У цьому світі є чимало речей, яких ти не розумієш, — відповіла мачуха і озирнулася на свою падчерку.

Уперше за тривалий час Білосніжка знову побачила обличчя своєї мачухи. Це було обличчя жінки, що колись

сяяло бездоганною красою, обличчя колишньої королеви. Тепер жінка, яка сиділа перед нею, була лише в'язнем, її врода зблякла через постійний скорботний та похмурий погляд.

— Може, і так, — сказала Білосніжка. — Але чи можеш ти звинувачувати мене за те, що я намагаюся знайти якесь пояснення твоїм діям?

Останні роки життя Білосніжки були найбільш скандальними з-поміж історій володарів королівства. Усі знали історію вродливої принцеси, яку прихистили семеро гномів, коли вона переховувалася від своєї заздрісної мачухи. Усі знали про те ганебне отруєне яблуко та про хвацького принца, який урятував Білосніжку від несправжньої смерті.

Історія була простою, а от її наслідки — ні. Хоча Білосніжка шойно одружилася та почала займатися справами державної ваги, що відбирали весь її час, однак її постійно цікавило, а що як марнославні припущення її мачухи були безгрішними. Щось у душі нової королеви відмовлялося повірити, що людина може бути настільки злостивою.

— Ти знаєш, як тебе називають? — запитала Білосніжка. — Поза стінами цієї в'язниці весь світ згадує тебе як *Лиху Королеву*.

— Якщо світ так нарік мене, то я навчуся жити із цим ім'ям, — промовила Лиха Королева. — Коли світ ухвалив рішення, мало що можна зробити, аби змінити його думку.

Білосніжку вразило, наскільки мало це хвилювало її мачуху, але дівчина хотіла, щоб її це хвилювало. Вона мала знати, що в жінці залишилося хоч трохи людяності.

— Тебе хотіли стратити, коли дізналися про твої злочини проти мене! Ціле королівство прагнуло твоєї смерті! — голос Білосніжки перейшов на слабкий шепіт, коли вона спробувала опанувати власні емоції, що збурилися в її душі. — Але я не дозволила. Я не могла...

— Я маю подякувати тобі за помилювання? — запитала Лиха Королева. — Якщо ти чекаєш, що хтось упаде до твоїх ніг зі словами подяки, то ти прийшла не до тієї тюремної камери.

— Я зробила це не заради тебе. Я зробила це заради себе, — відповіла Білосніжка. — Подобається це тобі чи ні, але ти єдина матір, яку я знала. Я відмовляюся вірити, що ти — те бездушне чудовисько, яким тебе називає весь світ. Правда це чи ні, я вірю, що у твоїх грудях таки є серце.

Блідим обличчям Білосніжки текли сльози. Вона обіцяла собі залишатися сильною, але в присутності своєї мачухи втратила контроль над емоціями.

— У такому разі я боюся, що ти помиляєшся, — сказала Лиха Королева. — Єдина душа, яка була в мене, померла дуже давно, а єдине серце, яким я володію, — скам'яніло.

У Лихої Королеви і справді було кам'яне серце, однак не в її грудях. На маленькому столі в кутку камери лежав

камінь у формі людського серця. Він був єдиним предметом, що Лихій Королеві дозволили залишити при собі, коли її ув'язнювали.

Білосніжка пам'ятала цей камінь зі свого дитинства. Він завжди був дуже цінним для її мачухи. Лиха Королева ніколи не спускала з нього очей. Білосніжці ніколи не дозволялося торкатися його чи тримати в руках, однак тепер її нічого не стримувало.

Вона перетнула камеру, взяла камінь до рук і з цікавістю огледіла. Він викликав стільки спогадів. Уся зневага та біль, яких мачуха завдала їй у дитинстві, знову пронеслися перед очима Білосніжки.

— Усе своє життя я хотіла лише одного, — промовила Білосніжка. — Твоєї любові. Коли я була маленькою, я годинами ховалася в палаці, сподіваючись, що мое зникнення буде помічене, але ти ніколи не зважала. Ти сиділа у своїх палатах зі своїми дзеркалами, кремами для шкіри і цим каменем. Ти частіше обговорювала із незнайомцями, як протистояти старінню, аніж бачилася із власною донькою. Але чому?

Лиха Королева не відповіла.

— Ти намагалася вбити мене чотири рази, три з яких — власноруч, — промовила Білосніжка, шоковано хитаючи головою. — Коли ти зодяглася старою жінкою та прийшла до хатинки гномів, я знала, що це ти. Я знала, що ти небезпечна, однак і тоді впустила тебе. Я таки сподівалася, що ти змінишся. Я дозволяла тобі шкодити мені.

Білосніжка ще ніколи й нікому не зізнавалася в цьому, тому сховала обличчя в долонях і розплакалася, сказавши це.

— Ти вважаєш, що знаєш, що таке розбите серце? — запитала Лиха Королева так різко, що її падчерка здригнулася. — Ти нічого не знаєш про біль. Ти ніколи не мала моєї любові, але, відтоді як ти народилася, тебе любило ціле королівство. Однак іншим не настільки пощастило. Інші, Білосніжко, іноді втрачають навіть єдину любов.

Білосніжка не знала, що сказати. Про яку любов ідеться?

— Ти говориш про мого батька? — запитала дівчина.

Лиха Королева заплаустила очі та похитала головою.

— Наївність — це така привілейована риса, — промовила вона. — Віриш ти чи ні, Білосніжко, в мене було власне життя до того, як я з'явилася в твоєму.

Білосніжка затихла й дещо зникла. Звісно ж, вона знала, що в її мачухи було життя до того, як та вийшла заміж за її батька, однак вона ніколи не замислювалася, яким воно було. Її мачуха завжди була такою таємничою особою, що в Білосніжки ніколи не було на те причин.

— Де моє дзеркало? — вимогливо запитала Лиха Королева.

— Його мають знищити, — відказала їй Білосніжка.

Раптом камінь Лихої Королеви у руках Білосніжки, здавалося, став значно важчим, ніж за мить до того. Білосніжка не знала, чи це відбувається насправді, чи це

тільки її домисли. Дівчині забракло сил тримати кам'яне серце, тож вона поклала його на місце.

— Ти так багато мені не розповідаєш, — сказала Білосніжка. — Є чимало речей, які ти приховувала від мене впродовж усіх цих років.

Лиха Королева схилила голову та почала розглядати підлогу. Вона мовчала.

— Можливо, я єдина в світі людина, хто співчуває тобі. Будь ласка, скажи мені, що це не даремно, — попросила Білосніжка. — Якщо в твоєму минулому були події, що вплинули на твої нещодавні рішення, будь ласка, поясни мені.

І знову жодної відповіді.

— Я не піду звідси, поки ти мені не скажеш! — закричала Білосніжка, вперше в житті підвищуючи голос.

— Добре, — хитнула головою Лиха Королева.

Білосніжка присіла на інший стілець, що стояв у камері. Лиха Королева зачекала хвилину, перш ніж почати розповідь. Хвилювання Білосніжки посилювалося.

— Твою історію завжди романтизуватимуть, — промовила вона Білосніжці. — А над моєю ніхто не замислиться двічі. Я до кінця світу буду поверженою, залишаючись лише гротескною лиходійкою. Але чого світ не розуміє, то це того, що лиходій — лише жертва, чию історію ще не розказано. Усе, що я зробила, злочини проти тебе, скоєні упродовж мого життя, — все це було заради нього.

У Білосніжки стало важко на серці. У неї запаморочилось у голові, а цікавість заповнила все її тіло.